

Arrest

nr. 230 151 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. TERRASI, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 27 november 2015.

Op 28 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest nr. 201 910 van 29 maart 2018 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 9 augustus 2018.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dit tweede verzoek om internationale bescherming op 21 februari 2019 ontvankelijk.

Op 25 juli 2019 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze thans voorliggende beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Hazara origine. U bent een sjiitische moslim.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u afkomstig te zijn uit het dorp Kimsani, gelegen in het district Chintal van de provincie Balkh. U werkte samen met uw broer S. B. op de bus waarmee hij van jullie dorp naar Mazar-i-Sharif reed. Uw broer en uw moeder kwamen om het leven bij een incident, toen uw broer weigerde de bagage van meerdere gemaskerde mannen mee te nemen in zijn bus. Zelf raakte u gewond. Twee of drie dagen na de begrafenis van uw moeder en broer, vertrok u met een oom naar Ghazni. U verbleef er vijf maanden. Van daaruit reisde u door naar Iran, waar u twee jaar woonde. Het leven in Iran zonder geldige documenten was moeilijk en daarom besloot u Iran te verlaten. U reisde via Turkije en de Balkan naar België. U kwam in België aan op 11 november 2015. Op 27 november 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 28 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 29 maart 2018 (arrest nr. 201910).

Op 9 augustus 2018 en zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U stelt dat u geboren bent in Saraqul (Sar Qul), gelegen in het district Nawur van de provincie Ghazni. U woonde tot de leeftijd van drie jaar in Saraqul, district Nawur en daarna verhuisde u met uw familie naar Iran. U wil opnieuw bescherming vragen, omdat u nu de waarheid wil vertellen. Bij uw eerste verzoek hebt u advies van de smokkelaar opgevolgd. Hij bezorgde u de nodige informatie. U bent helemaal niet afkomstig van de provincie Balkh. U weet niet waarom uw familie naar Iran gevlucht is, u was nog erg jong toen. In Iran vreest u discriminatie en problemen omdat u niet over verblijfsdocumenten beschikt.

Ter staving van uw tweede verzoek om bescherming legt u een originele medische kaart neer van uw vader, een origineel Iraans kaartje van een fotograaf, een achttal foto's van u en familieleden en een enveloppe waarin u de post ontving vanuit Teheran.

Op 21 februari 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalt weliswaar aan, op het einde van het persoonlijk onderhoud, dat u voortdurend last hebt van hoofdpijn, maar u legt geen medisch attest neer ter staving. U toont aldus op geen enkele wijze aan dat uw verklaarde medische problemen uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen beïnvloeden. Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek ook niet dat deze hoofdpijn waaraan u zou lijden u verhinderde om de vragen te begrijpen en te

beantwoorden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS, pg 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt u bedrieglijke verklaringen afgelegd. U verklaarde dat u afkomstig was uit het district Chintal en dat u dit district diende te ontvluchten uit vrees voor gemaskerde mannen, vermoedelijk taliban, die uw broer S. en uw moeder gedood hadden bij een incident. Het CGVS hechtte in het kader van uw eerste verzoek omwille van meerdere redenen geen geloof aan uw vluchtrelaas. Uw vluchtrelaas werd bedrieglijk bevonden omdat er ernstige twijfels waren bij uw betrokkenheid bij het werk van uw broer, uw verklaringen over het incident met de gemaskerde mannen op bepaalde punten vaag en inconsistent waren, de informatie op de documenten die u neerlegde onderling strijdig was alsook tegenstrijdig met uw verklaringen

daaromtrent, omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de gebeurtenissen die plaats vonden na de dood van uw moeder en uw broer waardoor u besloot uw regio te verlaten, en omdat uw verklaringen over de bedreigingen die uw vader kreeg na uw vertrek uit Chintal vaag waren en uw verklaringen over de handelswijze van uw vader na de dood van uw moeder en broer inconsistent waren. Aan uw herkomst uit het district Chintal werd op zich niet getwijfeld, maar hieromtrent werd geoordeeld dat er in de provincie Balkh voor burgers geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze beoordeling werd bevestigd en overgenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die u in navolging van het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. U tekende geen cassatieberoep aan zodat alle rechtsmiddelen aangaande uw eerste verzoek om bescherming uitgeput zijn en de beoordeling ervan is komen vast te staan.

Doorheen uw eerste verzoek verklaarde u telkens afkomstig te zijn uit het district Chintal gelegen in de provincie Balkh. Zowel bij de DVZ (zie verklaring DVZ, 12 april 2016), als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 14 juni 2017 en in het kader van de beroepsprocedure voor de RvV verklaarde u afkomstig te zijn uit het district Chintal. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u echter dat u de waarheid wil vertellen en dat u in werkelijkheid afkomstig bent van het district Nawur gelegen in de provincie Ghazni. U zou al sinds de leeftijd van drie jaar in Teheran gewoond hebben met uw familie. U weet niets meer over Afghanistan, omdat u zo jong was bij uw vertrek naar Iran. U verklaart dat u gelogen hebt tijdens uw eerste procedure internationale bescherming omdat u de procedure niet zou gekend hebben en de smokkelaar u manipuleerde. De smokkelaar vertelde u dat hij een dossier voor u zou opmaken en dat hij u documenten ging bezorgen (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). U zei aan de smokkelaar dat u niets kende over uw regio en hij ging u informatie bezorgen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat u gelogen hebt. U kreeg de complete informatie die u nodig had voor uw eerste asielaanvraag van de smokkelaar (CGVS, pg 3). U verklaarde uitdrukkelijk dat u nooit in het district Chintal van de provincie Balkh gewoond hebt en dat u niets wist over die regio (CGVS, pg 5). Gezien u zelf zegt dat u gelogen hebt, dat u niet uit het district Chintal afkomstig bent en dat u alle informatie over de regio van de smokkelaar hebt gekregen, kan er niet langer worden aangenomen dat u uit het district Chintal afkomstig bent.

Er dient benadrukt te worden dat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate is aangetast, doordat u in het kader van uw eerste verzoek een volledig gefabriceerd vluchtrelaas ten berde bracht en u er niet voor terugdeinsde duidelijk valse of vervalste documenten neer te leggen om de asielinstanties op een doelbewuste manier te misleiden. U verklaarde op heden zelfs dat u helemaal geen broer hebt die Shoqur heet (CGVS, pg 17). Uw uitleg dat u valse verklaringen aflegde op aanraden van de smokkelaar die u van de nodige informatie voorzag (CGVS, pg 3), kan uw gedrag niet verschonen. U werd van bij aanvang van de procedure internationale bescherming gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid. U draagt als verzoeker om internationale bescherming zelf verantwoordelijkheid voor de verklaringen die u aflegt. Zelfs nadat het CGVS uw verzoek had afgewezen, bleef u volharden in uw bedrieglijke verklaringen gedurende de beroepsprocedure.

Uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw herkomst, namelijk dat u geboren bent in het district Nawur van de provincie Ghazni en dat u op driejarige leeftijd naar Iran verhuisde met uw familie, bleken echter ook allerm minst geloofwaardig te zijn. Hoewel u aldus bij hoog en laag beweerde dat u nu wel de waarheid kwam vertellen (CGVS, pg 2, 6, 17, 18) werd vastgesteld dat u er opnieuw voor koos om bedrieglijke verklaringen af te leggen ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Wat betreft uw huidige beweerde herkomst uit het district Nawur, gelegen in de provincie Ghazni, bent u er niet in geslaagd enige band tussen uw persoon en het district Nawur in de provincie Ghazni aannemelijk te maken. Ook al zou u als driejarige de regio verlaten hebben samen met uw ouders, mag er verwacht worden dat u een minimum aan informatie zou kunnen verstrekken over uw regio van herkomst. U leefde immers als kind samen met uw ouders die volgens uw verklaringen beiden afkomstig waren uit Ghazni. Het is niet aannemelijk dat noch uw vader, noch uw moeder u nooit iets zouden verteld hebben over Ghazni en uw regio van origine, of dat u zelf nooit enige interesse zou vertoond hebben in de regio waar uw wortels zouden liggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte u duidelijk dat u niets af wist van Afghanistan en dat u informatie wilde geven over Iran (CGVS, pg 3). U benadrukte bij het overlopen van uw woonplaatsen nogmaals letterlijk dat u absoluut niets wist over Afghanistan en zei 'als je vragen hebt over Iran, ik ben bereid' (CGVS, pg 5). U verklaarde dat uw vader zei dat jullie vroeger in Ghazni woonden en dat u drie jaar was toen u die plaats verliet en dat u

niets weet over die plaats. U bleek niet met zekerheid te kunnen vertellen waar uw vader geboren was en u verklaarde dat de plaats van origine Ghazni is en dat jullie denken dat hij daar geboren is, in Sar Qul (CGVS, pg 5). U verwees ook naar Sar Qul als geboorteplaats van uw moeder (CGVS, pg 6). U verklaarde dat uw vader een zus heeft die nog in Ghazni woont, in Sar Qul. Deze tante zou het enige familielid zijn dat u nog heeft in Ghazni en bij uitbreiding in Afghanistan. U bleek echter niets te weten over deze tante. U zei dat u geen informatie over hen had, dat ze in Ghazni wonen en dat u in Iran leefde en nu hier bent, u wist er niets van (CGVS, pg 7). Gevraagd of uw vader soms sprak over uw tante, poneerde u dat u niet wist of hij er over sprak. Of uw vader al dan niet nog contact had met zijn familieleden in Afghanistan dat wist u evenmin (CGVS, pg 7). U had geen idee of uw vader soms telefonisch of schriftelijk contact had met uw tante aan vaderszijde. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat de plaats Sar Qul (Saraqul) belangrijk was voor uw familie, namelijk als geboorteplaats van vermoedelijk beide ouders, als uw woonplaats tot de leeftijd van drie jaar en als huidige woonplaats van uw tante. U had echter geen enkel idee waar Sar Qul ergens gelegen is in het district Nawur (CGVS, pg 17). U wist het niet, want u had het nooit gezien. Gevraagd of uw vader iets vertelde over Sar Qul herhaalde u dat uw vader zei dat jullie in het dorp Sar Qul in het district Nawur woonden. Over de redenen voor het vertrek uit Ghazni, kon u enkel zeggen dat de taliban kwam en de mensen lastig viel, vooral Hazara omdat zij sjiieten zijn, maar verder kwam u niet (CGVS, pg 8 en 17). Deze informatie is echter zeer algemeen en niet specifiek voor de provincie Ghazni en/of het district Nawur. Bij de DVZ had u overigens letterlijk verklaard dat u niet wist waarom uw familie van Afghanistan naar Iran verhuisde (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Toen u gevraagd werd of uw vader meer concrete informatie had gegeven over de problemen van Hazara in uw regio van herkomst, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist het niet en u wist enkel dat er gevechten waren waarbij Hazara gedood werden of lastig gevallen en geslagen werden (CGVS, pg 8). U herhaalde dat u het dorp niet gezien had en vroeg u af hoe u het kon beschrijven. Gevraagd of uw vader foto's had van de regio – jullie maakten immers familiefoto's in Iran, dus mogelijks ook in Afghanistan – ontweek u de vraag en antwoordde u geheel naast de kwestie dat uw vader bezorgd was geweest om zijn veiligheid. U kon zelfs niet zeggen welke beroepsactiviteiten uw vader had uitgeoefend in Afghanistan. U had geen idee wat voor soort werk uw vader gedaan had in Afghanistan (CGVS, pg 17). Dat u dergelijke basisinformatie over uw eigen familieleden, familiale geschiedenis, familiaal netwerk en achtergrond niet kan verstrekken kan geenszins overtuigen. Het is niet aannemelijk dat uw vader en moeder u doorheen uw kinderjaren en adolescentie dermate weinig zouden verteld hebben over uw oorspronkelijke regio dat u op de meest elementaire vragen het antwoord moest schuldig blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Nawur in de provincie Ghazni. Hieruit volgt dat u in weerwil van uw bewering dat u nu bij uw tweede verzoek de waarheid zou vertellen en na uitdrukkelijke confrontatie met uw vage en gebrekkige verklaringen (CGVS pg 17-18), geen zicht biedt op uw reële situatie en uw reële regio van origine. Van u mag gezien het uw tweede verzoek om internationale bescherming betreft, des te meer verwacht worden dat u een volledig zicht biedt op uw situatie zoals deze was voor uw komst naar Europa. U werd daartoe de kans geboden middels een uitgebreid persoonlijk onderhoud op het CGVS waarin uw ganse situatie (woonplaatsen, familieleden, activiteiten, enzovoort) opnieuw bevestigd werd. U kiest echter nog steeds om informatie te verbergen en bedrieglijke en gebrekkige verklaringen af te leggen.

Daarenboven rijzen bij uw langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling ook ernstige twijfels. U bleek niet in staat bepaalde elementaire informatie over het leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran in het algemeen en het uwe in het bijzonder te verstrekken, wat weinig aannemelijk is voor iemand die vanaf de leeftijd van drie jaar tot bij zijn vertrek uit Iran zo'n drie jaar geleden, in Teheran zou gewoond hebben. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart dat u in 1373 geboren bent (1994/1995) en dat u 24 jaar bent (CGVS, pg 4 en 5), zodat u zo'n 21 jaar was bij uw vertrek uit Teheran en dat u meerdere jaren als volwassen man in Teheran zou gewoond hebben. Uw verblijf in Teheran zou derhalve een periode van zo'n zeventien jaar bestrijken. Binnen dergelijke ruime periode, mag verwacht worden dat u zich een heel goed beeld zou hebben kunnen vormen van de situatie van Afghanen en de Afghaanse gemeenschap in Teheran.

Wat uw persoonlijke situatie als Afghaanse vluchteling in Iran betreft, legde u vage en weinig consistente verklaringen af over jullie documenten. U verklaarde dat jullie slechts enkele jaren documenten hadden, een zogenaamde groene kaart (term gebruikt voor een Amayesh verblijfskaart, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), maar dat uw vader er na vijf à zes jaar niet meer in slaagde de kaarten nog te verlengen door geldgebrek (CGVS, pg 9). U verklaarde dat u niet wist wanneer jullie die kaarten verkregen (CGVS, pg 9). U kon niet vertellen hoeveel jaren u vervolgens in

Iran leefde zonder geldige documenten (CGVS, pg 9). Evenmin kon u zeggen hoe oud u was toen jullie de verblijfsdocumenten niet langer konden verlengen (CGVS, pg 9). Nochtans kon u dit op eenvoudige wijze in de tijd situeren doordat u verklaarde dat uw jongere broer een jaar naar school ging en vervolgens niet meer ingeschreven kon worden op school bij gebrek aan geldige documenten (CGVS, pg 9). U wist niet of uw vader later opnieuw een poging ondernam om aan documenten te komen. U ontweek de vraag en herhaalde voor de zoveelste keer dat uw vader de documenten ging verlengen, dat ze de oude kaarten namen en geen nieuwe kaarten gaven. Gevraagd naar een eventueel geboortebewijs of geboorteakte van uw broer W., die volgens uw verklaringen in Iran geboren is, zei u dat jullie niets hadden en 'toen zijn kaarten afgenomen werden, hebben we niets' (CGVS, pg 10). Toen uw broer geboren werd, zei u vervolgens echter dat jullie op dat moment wel documenten hadden en voegde u toe dat jullie in 1379 (rond 2000) documenten kregen. Het is bevreemdend dat u ineens een jaartal voorop stelt, terwijl u net voordien tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon zeggen wanneer jullie documenten verkregen. Bleek aldus dat jullie een geldige verblijfsvergunning zouden gehad hebben op het moment dat uw jongere broer geboren werd. Erop gewezen dat er dan toch een geboorteakte zou zijn van uw broer, wijzigde u uw verklaring en zei u dat jullie geen documenten hadden toen uw broer geboren werd. U voegde toe dat Afghanen geen status hebben in Iran om een geboorteakte te krijgen (CGVS, pg 10). Uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt evenwel dat er wel degelijk geboorteaktes afgeleverd worden aan Afgaanse vluchtelingen en dat zelfs aan niet-gedocumenteerde Afghanen een geboortebewijs wordt verstrekt. Uw gebrekkige en duidelijk veranderlijke verklaringen over jullie documenten in Iran tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde langdurig verblijf in Iran aan.

Tevens kon u bitter weinig informatie geven over het leven van uw zus in Iran. U kon niet zeggen welk soort werk haar echtgenoot deed en moest u beperken tot de veronderstelling dat hij wel moest werken, omdat ze anders niet konden overleven (CGVS, pg 15). Uw uitleg hiervoor was dat uw zus ver van u vandaan woonde met haar gezin, namelijk in de wijk Waramin (CGVS, pg 15). U wist evenmin of de kinderen van uw zus naar school konden (CGVS, pg 15). Nochtans had u voordien verklaard dat uw zus en haar kinderen op bezoek kwamen bij jullie en dat jullie dan samen met uw neef en nichtje foto's namen in het park, zodat geenszins blijkt dat u nooit contact had met uw zus en haar gezin. Uw uitleg dat u het niet weet omdat ze ver van u vandaan woonden, kan dan ook niet overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat het al dan niet naar school kunnen gaan wel van wezenlijk belang is voor Afghanen die in Iran verblijven. Afghanen ondervinden moeilijkheden om hun kinderen in te schrijven op school, de regelgeving om in te schrijven op Iraanse publieke scholen werd meermaals gewijzigd door de Iraanse autoriteiten doorheen de jaren, er zijn Afgaanse privéscholen om de Afgaanse kinderen toch nog van onderwijs te kunnen voorzien, enzovoort. U wist trouwens niet dat er Afgaanse scholen bestaan in Teheran, u had daar geen weet van en stelde dat zoiets niet bestond in uw buurt (CGVS, pg 10). Dat er mogelijks geen Afgaanse school was in uw eigen buurt, neemt niet weg dat het toch genoegzaam bekend is onder Afghanen in Iran dat er Afgaanse scholen bestaan zodat er mag verwacht worden dat u hierover op zijn minst zou gehoord hebben.

Voorts zou u blijkens uw verklaringen in de bouwsector gewerkt hebben waarbij u Afgaanse collega's had. U kon echter niets vertellen over deze collega's. Zelfs op de vraag van waar zij afkomstig waren, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, pg 13). Het komt bevreemdend over dat u jarenlang in de bouwsector zou werken en op de werf nooit met uw collega's zou gepraat hebben over hun achtergrond. U zou ook geen enkele vriend gehad hebben in Iran en u zou niemand ontmoet hebben (CGVS, pg 13). Uw familie zou geen contact gehad hebben met andere Afgaanse families in Iran (CGVS, pg 13). Jullie zouden enkel jullie oom aan moederszijde bezocht hebben met wie u soms samen werkte in de bouwsector (CGVS, pg 13). Dat u en uw familie dermate weinig contacten hadden met andere Afghanen in Iran in al die jaren dat jullie er woonden, komt niet aannemelijk over. Daarbij aansluitend is het zeer merkwaardig dat u er blijkbaar geen zicht zou op gehad hebben of er veel Hazara in uw buurt in Teheran leefden of niet. U bleef uiterst vaag en zei dat er 'veel soorten mensen waren' en dat u geen informatie had, terwijl u nota bene van uw drie jaar tot uw 21 jaar in dezelfde wijk in Teheran zou gewoond hebben (CGVS, pg 5). U kon enkel zeggen dat uw oom er woonde en dat hij Hazara is. Dat u als Hazara niet zou opgemerkt hebben of er veel Hazara in uw wijk woonden of niet, komt geheel onaannemelijk over. Gewezen op het onaannemelijke karakter van uw verklaringen, stelde u dat het hetzelfde uiterlijk is, dat Oezbeken er ook op lijken, dat er veel soorten mensen zijn ook Pashtoun en u vroeg zich af hoe u kon weten wat u zag (CGVS, pg 18). Nog los van de onderscheidende uiterlijke kenmerken van Hazara, mag worden aangenomen dat u als Hazara toch op zijn minst zou beseffen of er een grote Hazara gemeenschap bestond in uw buurt of niet. Tevens was het opmerkelijk dat u meermaals aanhaalde dat de Afghanen in uw buurt gediscrimineerd werden door de Iraniërs en dat

Iraniërs de Afghanen lastig vielen, maar dat u toch geen weet had van incidenten die er geweest waren in uw buurt met Afghanen (CGVS, pg 16,17). U werd zelf een keer door Iraniërs aangevallen, maar u zou nooit gehoord hebben of geweten hebben dat er met andere Afghanen incidenten gebeurden. U wist dat niet en u zag geen andere mensen (CGVS, pg 17). Dit komt alweer weinig aannemelijk over.

Ook wat de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran betreft, vertoonde uw kennis ernstige hiaten. U bleek niet te weten dat er restricties gelden op het uitvoeren van bepaalde beroepen. U dacht verkeerdelijk dat er enkel een verschil is tussen Afghanen met documenten en deze zonder documenten die niet mogen werken. U meende dat de Afghanen met geldige documenten alle soorten beroepen mogen uitoefenen, wat geenszins het geval is. (CGVS, pg 11). Van de gezondheidsverzekering voor Afghanen, bekend onder de naam 'Salamat' had u ook niet gehoord. U verklaarde dat zoiets niet bestond, u stelde dat ze zelfs geen verblijfsvergunning geven, hoe zouden ze dan gezondheidszorg geven (CGVS, pg 13). Ook al zou u zelf niet over geldige documenten beschikt hebben in Iran, het is toch merkwaardig dat u nooit zou gehoord hebben over de salamatverzekering, te meer u verklaarde dat uw vader al lange tijd ernstig ziek is. Voorts kon u geen antwoord geven op de vraag of er gebieden waren in Iran waar Afghanen niet mochten komen, de zogenaamde no-go areas. U ontweek de vraag en stelde dat jullie nergens konden gaan, niet buiten de stad, omdat jullie geen documenten hadden en vreesden gearresteerd te worden (CGVS, pg 12). Nadat de vraag tweemaal herhaald werd, bleek u niet van het bestaan van no-go areas af te weten (CGVS, pg 12). Daarenboven wist u niet of er Afghaanse buurten waren in Teheran. Van een Afghaan die bijna zijn ganse leven doorbracht in Teheran, mag verwacht worden dat hij toch op zijn minst zou gehoord hebben dat er bepaalde wijken of stadsdelen waren waar veel Afghanen woonden. U dacht ook verkeerdelijk dat er geen Afghaanse winkels konden zijn, omdat Afghanen zelfs niet met een motorfiets mogen rijden, dus hoe zouden ze dan een winkel kunnen openhouden (CGVS, pg 12). U zou nooit naar een Afghaanse winkel geweest zijn, er was er geen in uw buurt en u zou nooit gehoord hebben over Afghaanse winkels in andere delen van de stad (CGVS, pg 12). Het is weinig waarschijnlijk dat in een stad waar zo'n één miljoen Afghanen wonen, er geen Afghaanse winkels of markten zouden zijn.

Uw gebrekkige kennis aangaande uw langdurig verblijf in Iran tast in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaringen aan. Uw huidige verklaring in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u niet de laatste twee jaar voor uw vertrek naar Europa in Iran woonde, maar wel vanaf de leeftijd van drie jaar in Iran opgroeide, wordt niet geloofwaardig geacht. Rijst de vraag waar u dan wel verbleven hebt. U biedt zoals reeds gezegd geen zicht op uw reële situatie, uw herkomst en de plaatsen waar u verbleven hebt. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS van 26 oktober 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. Er werd u uitgelegd dat u de waarheid diende te vertellen over alles en dat van u verwacht werd dat u een volledig zicht bood op uw situatie voor uw komst naar België (CGVS, pg 2). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met de vaststelling dat u uw verklaringen vaag waren en dat u zaken niet wist (CGVS, pg 17). U zei dat u alles vertelde wat u wist en dat u niet loog zoals de vorige keer (CGVS, pg 17). U bleef ook na confrontatie volharden in uw verklaringen.

De documenten die u neerlegt wijzigen niets aan bovenstaande analyse. De medische kaart van uw vader bevat geen datering, zodat niet blijkt in welke periode deze geldig was. U legt geen enkel bewijs voor dat uw eigen identiteit kan staven, noch die van uw vader, zodat geenszins aangetoond is dat de persoon op de kaart werkelijk uw vader is. De kaart van een fotograaf is evenmin gedateerd. Gezien het enkel om een kaartje van een fotograaf gaat waar een foto van uw vader aan zou geniet zijn, kan hieruit niet opgemaakt worden waar u zelf vandaan komt en op welke plaatsen u gewoond hebt. De foto's doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en vermogen uw ongeloofwaardige verklaringen niet te herstellen. De foto's in de Iraanse klas, kunnen eender welk kind afbeelden. Dat uw broer hierop afgebeeld zou staan, toont u op geen enkele wijze aan. De andere foto's waarop u afgebeeld staat, bevatten geen duidelijk aanwijzingen naar de identiteit van de andere afgebeelde kinderen toe, noch naar de plaats waar de foto's genomen werden. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat u post ontving uit Teheran, maar ook niet meer dan dat. Dit bewijst niet dat u afkomstig bent uit Ghazni, noch dat u sinds uw kleutertijd in Teheran opgroeide.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van

het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Nawur gelegen in de provincie Ghazni en vervolgens vanaf de leeftijd van drie jaar in Teheran gewoond te hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en uw verblijf in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Uw verklaring dat u niet kunt terugkeren naar Afghanistan omdat u Afghanistan nooit hebt gezien en er altijd oorlog is, kan niet gevolgd worden, nu u uw lang verblijf buiten Afghanistan niet aannemelijk hebt gemaakt en u daarnaast geen zicht biedt op uw regio van herkomst in Afghanistan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van het verbod op willekeur. Verzoeker voert daarbij aan dat zijn nieuw verzoek om internationale bescherming gesteund is op tal van zwaarwegende motieven die ten onrechte door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet aannemelijk opzij worden geschoven, zonder evenwel een concreet en diepgaand onderzoek te verrichten naar de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Hij voert bij de ontwikkeling van zijn middel bovendien nog de schending aan van de samenwerkingsplicht en verwijst in dit verband naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de zaak C-277/11 van het Hof van Justitie en het rapport “*UNHCR, Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*” van mei 2016. Verzoeker benadrukt daarbij zijn verklaringen aangaande zijn herkomst uit het Afghaanse district Nawur in de provincie Ghazni en zijn verhuis op driejarige leeftijd naar de Iraanse stad Teheran en besluit dat zijn verklaringen dienaangaande wel degelijk geloofwaardig zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen “*zogezegd ten nadele van verzoeker*” en meent dat dit alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde

feiten. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht besluit verzoeker dat de commissaris-generaal hieraan *in casu* niet heeft voldaan. Verzoeker vervolgt nog dat de situatie in Afghanistan ernstig en precair van aard is en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt met stukken kan bewijzen. Hij voert in dit verband nog aan dat van de overheid verwacht mag worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *fair play*-beginsel, hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel onderzoek heeft verricht naar de eventuele nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker. In de ontwikkeling van zijn middel beroept verzoeker zich nog op de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt *“De vordering ontvankelijk te verklaren en de beslissing dd. 25.07.2019 houdende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker te annuleren en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht.”*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het verbod van willekeur en het *‘fair play’*-beginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van de middelen, in zoverre het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

Evenmin duidt verzoeker concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, het *‘fair play’*-beginsel en het verbod van willekeur *in casu* en door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden.

Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2.2. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker hield verzoeker voor afkomstig te zijn uit het Afgaanse dorp Kimsani, district Chimtal in de provincie Balkh. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot bij beslissing van 28 juni 2017 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas als zouden zijn broer en moeder om het leven zijn gekomen bij een incident en hijzelf hierbij

gewond zou zijn geraakt omdat zijn broer weigerde de bagage van meerdere gemaskerde mannen mee te nemen in zijn bus. Daarnaast bleek uit de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh dat er actueel geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 201 910 van 29 maart 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vermits er geen zwaarwegende gronden bestonden in hoofde van verzoeker om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later (volgend) verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming zich niet langer beroept op de vluchtmotieven die hij tijdens zijn vorig verzoek om internationale bescherming inriep. Verzoeker geeft immers aan tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen op advies van de smokkelaar en wijzigd zijn verklaringen aangaande zijn herkomst en zijn verblijfplaatsen. Zo houdt hij thans immers voor afkomstig te zijn uit het Afghaanse dorp Saraqul (Sar Qul), district Nawur van de provincie Ghazni waar hij tot driejarige leeftijd zou hebben verbleven. Verzoeker vervolgt dat hij samen met zijn familie op de leeftijd van drie jaar is verhuisd naar de Iraanse stad Teheran. Hij stelt in Iran discriminatie en problemen te vrezen omdat hij niet over verblijfsdocumenten beschikt.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende nieuwe documenten voor: een originele medische kaart van zijn vader, een origineel Iraans kaartje van een fotograaf, een achttal foto's van hem en zijn familieleden en een enveloppe.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en deze ook gedurende de beroepsprocedure heeft volgehouden, reeds afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit het district Nawur, provincie Ghazni en het feit dat hij op driejarige leeftijd verhuisd zou zijn naar Iran met zijn familie nu (1) hij er niet in slaagt enige band tussen zijn persoon en het Afghaanse district Nawur, provincie Ghazni aannemelijk te maken aangezien het niet aannemelijk is dat hij zelfs geen basisinformatie kan verschaffen aangaande zijn eigen familieleden, familiale geschiedenis, familiaal netwerk en achtergrond en het evenmin aannemelijk is dat zijn vader en moeder dermate weinig verteld zouden hebben over zijn oorspronkelijke regio van herkomst dat hij zelfs op de meest elementaire vragen het antwoord schuldig moest blijven en (2) verzoeker niet in staat blijkt bepaalde elementaire informatie over het leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran in het algemeen en het zijne in het bijzonder te verstrekken, terwijl uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij er 17 jaar zou hebben verbleven en Teheran als volwassen man op 21-jarige leeftijd zou hebben verlaten en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gewijzigde verklaringen met betrekking tot zijn beweerde herkomst uit het Afghaanse dorp Sar Qul, district Nawur in de provincie Ghazni, nog aan zijn langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.2.2.6. Vooreerst staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Er dient benadrukt te worden dat uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate is aangetast, doordat u in het kader van uw eerste verzoek een volledig gefabriceerd vluchtrelaas ten berde bracht en u er niet voor terugdeinsde duidelijk valse of vervalste documenten neer te leggen om de asieliinstanties op een doelbewuste manier te misleiden. U verklaarde op heden zelfs dat u helemaal geen broer hebt die Shoqur heet (CGVS, pg 17). Uw uitleg dat u valse verklaringen aflegde op aanraden van de smokkelaar die u van de nodige informatie voorzag (CGVS, pg 3), kan uw gedrag niet verschonen. U werd van bij aanvang van de procedure internationale bescherming gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid. U draagt als verzoeker om internationale bescherming zelf verantwoordelijkheid voor de verklaringen die u aflegt. Zelfs nadat het CGVS uw verzoek had afgewezen, bleef u volharden in uw bedrieglijke verklaringen gedurende de beroepsprocedure.”

Waar verzoeker hekelt dat zijn verklaringen in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet verworpen kunnen worden omwille van zijn eerdere valse verklaringen, dient benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De vaststelling dat verzoeker een volledig gefabriceerd vluchtrelaas ten berde bracht in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, vervalste documenten voorlegde teneinde zijn voorgehouden herkomst en vluchtrelaas te onderbouwen en hierin bleef volharden gedurende de beroepsprocedure, doet, in samenhang met de overige motieven van de bestreden beslissing, dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.2.2.7. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit het Afghaanse district Nawur, provincie Ghazni. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Wat betreft uw huidige beweerde herkomst uit het district Nawur, gelegen in de provincie Ghazni, bent u er niet in geslaagd enige band tussen uw persoon en het district Nawur in de provincie Ghazni aannemelijk te maken. Ook al zou u als driejarige de regio verlaten hebben samen met uw ouders, mag er verwacht worden dat u een minimum aan informatie zou kunnen verstrekken over uw regio van herkomst. U leefde immers als kind samen met uw ouders die volgens uw verklaringen beiden afkomstig

waren uit Ghazni. Het is niet aannemelijk dat noch uw vader, noch uw moeder u nooit iets zouden verteld hebben over Ghazni en uw regio van origine, of dat u zelf nooit enige interesse zou vertoond hebben in de regio waar uw wortels zouden liggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte u duidelijk dat u niets af wist van Afghanistan en dat u informatie wilde geven over Iran (CGVS, pg 3). U benadrukte bij het overlopen van uw woonplaatsen nogmaals letterlijk dat u absoluut niets wist over Afghanistan en zei 'als je vragen hebt over Iran, ik ben bereid' (CGVS, pg 5). U verklaarde dat uw vader zei dat jullie vroeger in Ghazni woonden en dat u drie jaar was toen u die plaats verliet en dat u niets weet over die plaats. U bleek niet met zekerheid te kunnen vertellen waar uw vader geboren was en u verklaarde dat de plaats van origine Ghazni is en dat jullie denken dat hij daar geboren is, in Sar Qul (CGVS, pg 5). U verwees ook naar Sar Qul als geboorteplaats van uw moeder (CGVS, pg 6). U verklaarde dat uw vader een zus heeft die nog in Ghazni woont, in Sar Qul. Deze tante zou het enige familielid zijn dat u nog heeft in Ghazni en bij uitbreiding in Afghanistan. U bleek echter niets te weten over deze tante. U zei dat u geen informatie over hen had, dat ze in Ghazni wonen en dat u in Iran leefde en nu hier bent, u wist er niets van (CGVS, pg 7). Gevraagd of uw vader soms sprak over uw tante, poneerde u dat u niet wist of hij er over sprak. Of uw vader al dan niet nog contact had met zijn familieleden in Afghanistan dat wist u evenmin (CGVS, pg 7). U had geen idee of uw vader soms telefonisch of schriftelijk contact had met uw tante aan vaderszijde. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat de plaats Sar Qul (Saraqul) belangrijk was voor uw familie, namelijk als geboorteplaats van vermoedelijk beide ouders, als uw woonplaats tot de leeftijd van drie jaar en als huidige woonplaats van uw tante. U had echter geen enkel idee waar Sar Qul ergens gelegen is in het district Nawur (CGVS, pg 17). U wist het niet, want u had het nooit gezien. Gevraagd of uw vader iets vertelde over Sar Qul herhaalde u dat uw vader zei dat jullie in het dorp Sar Qul in het district Nawur woonden. Over de redenen voor het vertrek uit Ghazni, kon u enkel zeggen dat de taliban kwam en de mensen lastig viel, vooral Hazara omdat zij sjiieten zijn, maar verder kwam u niet (CGVS, pg 8 en 17). Deze informatie is echter zeer algemeen en niet specifiek voor de provincie Ghazni en/of het district Nawur. Bij de DVZ had u overigens letterlijk verklaard dat u niet wist waarom uw familie van Afghanistan naar Iran verhuisde (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15). Toen u gevraagd werd of uw vader meer concrete informatie had gegeven over de problemen van Hazara in uw regio van herkomst, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist het niet en u wist enkel dat er gevechten waren waarbij Hazara gedood werden of lastig gevallen en geslagen werden (CGVS, pg 8). U herhaalde dat u het dorp niet gezien had en vroeg u af hoe u het kon beschrijven. Gevraagd of uw vader foto's had van de regio – jullie maakten immers familiefoto's in Iran, dus mogelijks ook in Afghanistan – ontweek u de vraag en antwoordde u geheel naast de kwestie dat uw vader bezorgd was geweest om zijn veiligheid. U kon zelfs niet zeggen welke beroepsactiviteiten uw vader had uitgeoefend in Afghanistan. U had geen idee wat voor soort werk uw vader gedaan had in Afghanistan (CGVS, pg 17). Dat u dergelijke basisinformatie over uw eigen familieleden, familiale geschiedenis, familiaal netwerk en achtergrond niet kan verstrekken kan geenszins overtuigen. Het is niet aannemelijk dat uw vader en moeder u doorheen uw kinderjaren en adolescentie dermate weinig zouden verteld hebben over uw oorspronkelijke regio dat u op de meest elementaire vragen het antwoord moest schuldig blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Nawur in de provincie Ghazni. Hieruit volgt dat u in weerwil van uw bewering dat u nu bij uw tweede verzoek de waarheid zou vertellen en na uitdrukkelijke confrontatie met uw vage en gebrekkige verklaringen (CGVS pg 17-18), geen zicht biedt op uw reële situatie en uw reële regio van origine. Van u mag gezien het uw tweede verzoek om internationale bescherming betreft, des te meer verwacht worden dat u een volledig zicht biedt op uw situatie zoals deze was voor uw komst naar Europa. U werd daartoe de kans geboden middels een uitgebreid persoonlijk onderhoud op het CGVS waarin uw ganse situatie (woonplaatsen, familieleden, activiteiten, enzovoort) opnieuw bevestigd werd. U verkiest echter nog steeds om informatie te verbergen en bedrieglijke en gebrekkige verklaringen af te leggen."

Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij slechts drie jaar in Afghanistan heeft gewoond en nadien verhuisde naar de Iraanse stad Teheran. Hij acht het in deze context dan ook onzorgvuldig dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot om hem te blijven ondervragen over Afghanistan en dit ondanks het feit dat hij aangaf dat hij voornamelijk over de toestand in Iran kon vertellen en niet deze in Afghanistan. Hij meent verder dat het niet opgaat om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen op basis van vragen die betrekking hebben op een regio waar hij sinds zijn drie jaar niet meer is geweest. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat, hoewel geen gedetailleerde kennis van het dagelijks leven in het district Nawur van de Afgaanse provincie Ghazni kan worden vereist, van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij enige basisinformatie zou kunnen verschaffen over zijn eigen familieleden, familiale geschiedenis, familiaal netwerk en achtergrond, *quod non*. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers

ouders hem doorheen zijn kinderjaren en adolescentie zouden hebben verteld over zijn oorspronkelijke regio van herkomst, waar zij beiden (vermoedelijk) zouden zijn geboren (administratief dossier, stuk 10, p. 5-6), waar hij zelf eveneens werd geboren en waar nog steeds een tante zou verblijven (administratief dossier, stuk 10, p. 7). Daarnaast dient benadrukt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat verzoeker, naast vragen over zijn voorgehouden oorspronkelijke regio van herkomst, uitvoerig werd bevraagd over het leven als Afghaans vluchteling in Iran in het algemeen en zijn leven daar in het bijzonder (administratief dossier, stuk 10, p. 9 e.v.) - aspecten waarvan hij zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift aangeeft dat hij ze uitvoerig zou kunnen beschrijven -, doch dat zijn verklaringen op dit punt eveneens ernstige lacunes, inconsistenties en zelfs fouten bevatten, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran (*infra*).

Ook met de argumentatie dat het vertrek van zijn familie uit Afghanistan werd ingegeven door het feit dat zij als sjiiitische Hazara door de taliban vervolgd werden, slaagt verzoeker er niet in zijn lacuneuze kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst toe te dekken. Verzoeker beperkt zich met dit betoog immers tot het herhalen van één versie van de feiten, zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die geen steun vindt in zijn verklaring volgend verzoek zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 18, punt 15). De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.2.2.8. Tevens stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat verzoeker niet in staat blijkt bepaalde elementaire informatie over het leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran in het algemeen en het zijne in het bijzonder te verstrekken, terwijl uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij er 17 jaar zou hebben verbleven en Teheran als volwassen man op 21-jarige leeftijd zou hebben verlaten, vermits (a) hij bijzonder vage en veranderlijke verklaringen aflegt over de documenten waarover zijn familie beschikte in Iran, (b) hij zo goed als niets kan vertellen over het leven van zijn zus in Iran en dit ondanks het feit dat hij verklaarde dat zijn zus en haar kinderen op bezoek kwamen bij hem, (c) verzoeker zelfs geen weet heeft van het feit dat er Afghaanse scholen bestaan in Teheran, (d) hoewel verzoeker verklaart in de bouwsector te hebben gewerkt met Afghaanse collega's, hij niets kan vertellen over deze collega's, (e) het verder niet aannemelijk is dat hij geen enkele vriend zou hebben gehad in Iran en niemand ontmoet zou hebben, alsook dat zijn familie geen contact zou hebben gehad met andere Afghaanse families in Iran, (f) verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of er veel Hazara's in zijn buurt in Teheran leefden of niet, (g) hoewel verzoeker aangeeft dat Afghanen in zijn buurt gediscrimineerd en lastig gevallen werden door Iraniërs hij geen weet heeft van incidenten die er geweest zijn in zijn buurt met Afghanen, (h) verzoekers kennis van de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran ernstige hiaten bevat nu hij niet weet dat er restricties gelden op het uitvoeren van bepaalde beroepen, hij nooit gehoord heeft van de gezondheidsverzekering voor Afghanen, hij geen antwoord weet te geven op de vraag of er 'no go areas' zijn voor Afghanen in Iran, hij geen weet heeft van Afghaanse buurten in Teheran en verkeerdelijk dacht dat er geen Afghaanse winkels konden zijn.

Met het betoog dat zij slechts gedurende enkele jaren over verblijfsdocumenten beschikten, dat dit ervoor zorgde dat zij op verschillende vlakken enorm ingeperkt werden in hun mogelijkheden zoals de onmogelijkheid om een geboortebewijs te bekomen en dat hij slechts een beperkt contact had met zijn zus omdat zij ver van hem woonde, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag te tornen aan de terechte vaststellingen en overwegingen in dit verband.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat de commissaris-generaal nooit heeft onderzocht of er effectief een Afghaanse school bestond in de wijk waar hij woonde en het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden beperkt tot de bewering dat er Afghaanse privéscholen bestaan en dat verzoeker hiervan op de hoogte moest zijn zonder dat verder werd onderzocht of er in zijn eigen wijk een Afghaanse school voorhanden was, slaagt hij er allerminst

in te overtuigen. Vooreerst dient te worden benadrukt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het gegeven dat er geen Afghaanse school in verzoekers wijk voorhanden zou zijn geweest, geen afbreuk doet aan het feit dat van hem - die beweert jarenlang als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond - redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van het feit dat er Afghaanse scholen bestaan in Iran, *quod non*.

Ook met de argumentatie dat verzoeker en zijn familie een zeer teruggetrokken, ondergedoken en geïsoleerd bestaan leidden en derhalve niet op de hoogte waren van de aanwezigheid van Hazara in Teheran, geen contacten hadden met andere families en evenmin toegang hadden tot tal van diensten, zodat niet kan worden verwacht dat hij hieromtrent “*alles weet*”, slaagt verzoeker er niet in zijn gebrekkige, vage en ontwijkende verklaringen aangaande zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te verklaren of te weerleggen. Dat hij geen enkel contact had met andere families en ondergedoken leefde, is immers niet meer dan een blote bewering. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende een periode van ongeveer zeventien jaar in de Iraanse stad Teheran zou hebben verbleven, zodat het allerm minst aannemelijk is dat hij over dergelijke elementaire zaken geheel in het duister zou tasten. Te meer daar verzoeker verklaart dat hij in de bouwsector zou hebben gewerkt waarbij hij Afghaanse collega's had (administratief dossier, stuk 10, p. 13). Dat hij ook over deze personen geen enkele concrete verklaringen kan afleggen, draagt bij aan het besluit dat hij bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

2.2.2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(...) De medische kaart van uw vader bevat geen datering, zodat niet blijkt in welke periode deze geldig was. U legt geen enkel bewijs voor dat uw eigen identiteit kan staven, noch die van uw vader, zodat geenszins aangetoond is dat de persoon op de kaart werkelijk uw vader is. De kaart van een fotograaf is evenmin gedateerd. Gezien het enkel om een kaartje van een fotograaf gaat waar een foto van uw vader aan zou geniet zijn, kan hieruit niet opgemaakt worden waar u zelf vandaan komt en op welke plaatsen u gewoond hebt. De foto's doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en vermogen uw ongeloofwaardige verklaringen niet te herstellen. De foto's in de Iraanse klas, kunnen eender welk kind afbeelden. Dat uw broer hierop afgebeeld zou staan, toont u op geen enkele wijze aan. De andere foto's waarop u afgebeeld staat, bevatten geen duidelijk aanwijzingen naar de identiteit van de andere afgebeelde kinderen toe, noch naar de plaats waar de foto's genomen werden. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat u post ontving uit Teheran, maar ook niet meer dan dat. Dit bewijst niet dat u afkomstig bent uit Ghazni, noch dat u sinds uw kleutertijd in Teheran opgroeide.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter volharden in zijn verklaringen aangaande deze documenten en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel geen afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het voor hem zeer moeilijk is om bewijsstukken te bekomen omdat hij sedert lange tijd niet meer in zijn land van herkomst verblijft, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Te meer daar verzoeker verklaarde verklaart dat zijn zus nog steeds in Iran verblijft (administratief dossier, stuk 10, p. 6) en hij niet aannemelijk maakt dat hij reeds sinds lang geen contact meer met haar zou hebben.

Zo verzoeker nog verwijst naar “*twee handgeschreven brieven*” is het de Raad niet duidelijk waarover verzoeker het heeft, nu hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming slechts een originele medische kaart van zijn vader, een origineel Iraans kaartje van een fotograaf, een achttal foto's van hem en zijn familieleden en een enveloppe voorlegt.

2.2.2.10. Waar verzoeker nog hekelt dat “*alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voorts wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht en moet hij waar mogelijk deze verklaringen ondersteunen met bewijskrachtige documenten, *quod non in casu*.

2.2.2.11. In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel concreet en diepgaand onderzoek heeft uitgevoerd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en bijgevolg duidelijk tekortschiet aan de plicht om grondig onderzoek te verrichten en de samenwerkingsplicht en hij in dit verband verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), de zaak C-277/11 van het Hof van Justitie en het rapport “*UNHCR, Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems*” van mei 2016, dient te worden opgemerkt dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en verblijfplaats(en) voor zijn komst naar Europa en er dan ook moet worden geconcludeerd dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België werd veroordeeld in een zaak van Sikhs die als afgewezen verzoeker om internationale bescherming naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker om internationale bescherming vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker

geen enkel bewijskrachtig document voorlegt dat zijn gewijzigde verklaringen aangaande zijn herkomst uit het Afghaanse district Nawur, in de provincie Ghazni dan wel zijn langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Uit het arrest afleiden dat wanneer er twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit of verblijfplaats van een verzoeker om internationale bescherming, een verzoek om internationale bescherming niet meer mag worden afgewezen, berust op een verkeerde lezing hiervan.

2.2.2.12. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.13. De gebrekkige kennis van verzoeker over zijn beweerde regio van herkomst en het leven van een Afghaans vluchteling in Iran in het algemeen en het zijne in het bijzonder, in samenhang met de foutieve en onjuiste antwoorden op de vele kennisvragen die aan verzoeker werden gesteld, verhinderen nog verder geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit het Afghaanse district Nawur, in de provincie Ghazni en zijn langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

2.2.2.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het Afghaanse district Nawur in de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. De argumentatie dat er verschillende mensenrechtenschendingen voorliggen in Afghanistan en de situatie aldaar ernstig en precair blijft, kan niet dienstig worden aangevoerd nu een louter verwijzen naar de algemene toestand in

het land van herkomst niet kan volstaan en verzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, *quod non in casu*.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld, alsook na een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER